

РЕШЕНИЕ

№ 534

гр. Велико Търново, 26.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, XVI СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: **ВЛАДИМИР БАЛДЖИЕВ**

при участието на секретаря **ИВАНКА Д. ТРИФОНОВА**
като разгледа докладваното от **ВЛАДИМИР БАЛДЖИЕВ** Гражданско дело
№ 20234110103401 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба на П. П. П., в която се излагат твърдения, че между страните е сключен Договор за потребителски кредит *, съгласно който на ищеца е предоставена сумата от 3000 лв., която се задължил да върне на ответника заедно с начислената договорна лихва в общ размер на 4400,44 лв. в срок до 25.03.2025г. Ищецът твърди, че в т. VI „Параметри” от договора е уговорено заплащане на възнаграждение от 1650 лв. за закупена допълнителна услуга „Фаст” за приоритетно разглеждане и становище по искане за отпускане на потребителски кредит. Навеждат се доводи, че с договора е уговорено заплащане на такси за усвояване и управление на кредита, за неяснота при формиране на годишния процент на разходите /ГПР/ и невключването на разходите за допълнителна услуга, с които се надвишава размерът определен в чл. 19, ал. 4 от ЗПК и че възнаградителната лихва надвишава трикратния размер на законната лихва, с което се накърняват добрите нрави. С оглед гореизложеното, ищецът счита договора за недействителен съгласно чл. 22 от ЗПК като отправя искане до съда да постанови решение, с което да прогласи нищожността му, а при условията на евентуалност да прогласи за нищожни клаузите, с които са уговорени заплащането на възнаграждение за допълнителни услуги и на възнаградителна лихва. Налице и претенция за присъждане на разноски.

Ответникът, в срока по чл. 131 от ГПК, представя отговор на исковата молба, в който оспорва основателността на предявените искове. Признава сключването на процесния договор за кредит като навежда доводи, че оспорените клаузи са действителни и не противоречат на изискванията на ЗЗП и ЗПК. Отправя искане за отхвърляне на исковите

претенции и за присъждане на разноски.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и като прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното:

Предмет на делото са обективно съединени иски по чл. 26, ал. 1, пр. 1 и пр. 2 от ЗЗД, вр. чл. 143 от Закона за защита на потребителите /ЗЗП/, вр. чл. 10а, ал. 2, чл. 11, ал. 1, т. 10 и чл. 19, ал. 4 от Закона за потребителския кредит /ЗПК/.

От събрания доказателствен материал се установява следната фактическа обстановка:

На 30.03.2023г. между страните е сключен договор за потребителски кредит *, съгласно който ответникът предоставил на ищеца сумата от 3000 лв. чрез извършване на паричен превод по посочена от него банкова сметка, а последният се задължил да я върне в срок до 25.03.2025г. заедно с възнаградителна лихва от 1400,44 лв. и възнаграждение за закупена допълнителна услуга „Фаст” от 1650 лв. на 24 равни месечни вноски с падежи посочени в погасителен план към договора. Годишният процент на възнаградителната лихва е определен на 41 %, а годишният процент на разходите по кредита - на 48,83 % въз основа на дължимите главница и договорна лихва, без да включва възнаграждението за допълнителна услуга, чрез която съгласно т. 15 от Общите условия се предоставя възможност за приоритетно разглеждане и становище по искане за отпускане на потребителски кредит преди кредитоискатели без закупена такива услуга.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Процесният договор за кредит е потребителски по своя характер, поради което за него са приложими разпоредбите на ЗПК. Уговарянето на услугата „Фаст” за приоритетно разглеждане и становище по искане за отпускане на потребителски кредит преди кредитоискатели без закупена такава услуга, е в противоречие със забраната по чл. 10а, ал. 2 от ЗПК тъй като с нея кредиторът възлага на потребителя заплащане на възнаграждение за действия свързани с усвояване на кредита и по конкретно за това, че се е съгласил да му отпусне кредит. Услугата реално не се предоставя тъй като възнаграждението следва да се събира от всеки потребител, пожелал приоритетно разглеждане и становище по искане за отпускане на потребителски кредит, а не само от този, който е одобрен от кредитора и му е предоставен кредит. Поради същите съображения тя не би следвало да се включва и в размера на погасителните вноски по кредита. При изчисляване на годишния процент на разходите /ГПР/ по кредита не са съобразени разходите за възнаграждение за посочената услуга. Това е довело до нарушаване на изискванията на чл. 10, ал. 1 от ЗПК за определяне на ГПР по ясен и разбираем начин, на чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК за посочване на взетите предвид допускания при изчисляване на ГПР и на чл. 19, ал. 4 от ЗПК за ненадвишаване на ГПР над пет пъти размера на законната лихва. Поради изложеното договорът за кредит е недействителен съгласно чл. 22 от ЗПК като предявеният главен иск по чл. 26, ал. 1, пр. 1 от ЗЗД се явява основателен и следва да бъде уважен.

При този изход на делото претенцията на ответника за присъждане на разноски е неоснователна. Процесуалният представител на ищеца е предоставил безплатно адвокатска

помощ и съдействие и на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата, вр. чл. 7, ал. 2, т. 2 и § 2а от Наредба №1 от 09.07.2004г. за минималните адвокатски възнаграждения, ответникът следва да бъде осъден да заплати на * сумата от 1086,04 лв. за адвокатско възнаграждение, изчислена съобразно материалния интерес на делото от 6050,44 лв.

На основание чл. 78, ал. 6 от ГПК, ответникът следва да заплати в полза на Великотърновския районен съд сумата от 242,01 лв., представляваща държавна такса за уважения иск.

Водим от горното, Великотърновският районен съд

РЕШИ:

Приема за установено по предявения иск от П. П. П. с ЕГН: ***** *, срещу *, че Договор за потребителски кредит П*е нищожен на основание чл. 26, ал. 1, пр. 1 от ЗЗД, вр. чл. 22 от Закона за потребителския кредит.

Осъжда *, на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата, да заплати на адвокат *, сумата от 1086,04 лв. /хиляда осемдесет и шест лева и четири стотинки/ за адвокатско възнаграждение.

Осъжда *, да заплати в полза на Великотърновския районен съд, сумата от 242,01 лв. /двеста четиридесет и два лева и една стотинка/, представляваща държавна такса за уважения иск по чл. 26, ал. 1, пр. 1 от ЗЗД, вр. чл. 22 от Закона за потребителския кредит, както и 5 лв. /пет лева/ в случай на служебно издаване на изпълнителен лист.

Решението подлежи на обжалване, пред Великотърновския окръжен съд, в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Велико Търново: _____